

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XXXIV. De Sancto Bartholomeo.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

Raptor et
maleficus
in morte
pœnitens
pietate Dei
ad requiem
pervenit.

cogitabat quot et qualia dona inenarrabilia de ipso fonte omnium bonorum emanassent, et sine fine emanant. Et ait Dominus ad eam: « Veni et vide minimum qui est in cœlo, et tunc poteris cognoscere fontem pietatis. » Illa vero cogitare cœpit ubi illum posset invenire, aut quomodo eum valeret agnoscere. Et ecce occurrit ei vir quidam viridi amictus vestimento, crispas habens crines et glaucos, mediocris staturæ, pulcher facie nimis et decorus valde. Cui illa: « Quis es tu? » Respondit: « Ego eram in terris raptor et maleficus, et nunquam bonum opus feci. » Et illa: « Et huc quomodo in gaudium intrasti? » Et ille: « Omnia mala quæ feci, non ex nequitia, sed quasi ex consuetudine et melius nesciens perpetravi, quia ad hoc a parentibus nutritus eram; ideoque in fine per pœnitentiam Dei misericordiam sum consecutus, et centum annis fui in locis pœnarum, et multa pertuli tormenta, et nunc sola et gratuita Dei pietate huc in requiem sum deductus. » Tunc ille omnia bona quæ Deus tam misericorditer in ipso peregit, isti quæ hæc vidit, tradidit, et hoc illi erat lætitia magna quod hoc facere potuit. Sicque fontem pietatis cognovit in minimo; quia si Deus talia operatus est in eo qui nil boni peregit, quid in virtuosis Sanctis suis perficiet?

CAPUT XXXIV.

DE SANCTO BARTHOLOMÆO.

VIDIT aliquando sanctum Bartholomæum Apostolum in gloria mirabili, habentem ante se auream crucem. Et cum secum miraretur quid illa Crux designaret, dixit ad eam

pietatis, qui te lavit a peccatis, servos suos atque tuos mundet data venia.

Dominus : « Hæc est illa crux de qua in Evangelio dixi : *Qui vult venire post me* (MATT. XVI. 24.) etc. Cujus superior pars est spes et confidentia, qua omnes qui seipsos et sua deserunt propter me, ad me tendunt. Dextra pars est amor proximi; sinistra vero, patientia in adversis. Inferior pars est cautela ab omnibus quæ animam a Deo elongant. Quia igitur iste dilectus mihi discipulus, me perfecte sequendo et imitando, hanc crucem tulit, modo insigni gloria ipsius supereminet dignitati. »

Diversæ
Crucis partes
explicantur.

QUALITER DEUS IN SANCTIS LAUDATUR.

VISA autem tanta Apostoli gloria, desiderabat Deum, qui suos glorificat dilectores, in suis Sanctis collaudare. Quam Dominus dignanter, utpote suam devotam discipulam, instruxit dicens : « Lauda meam bonitatem in Sanctis, quos tanta beatitudine donavi, ut non solum in seipsis omnibus abundant bonis, verum etiam cujuslibet gaudium ex alio in tantum augmentatur, ut quilibet de bonis alterius plus gaudet quam unquam mater aliqua in exaltatione unici sui, aut pater in triumpho et gloria sui potuit exultare filii. Sicque singulorum merita quilibet tamquam propria in jucundissima possidet charitate. »

DE SANCTIS.

IN festo igitur cujuslibet Sancti potes me laudare pro æterna electione qua Sanctos elegi; quam etiam in ipsis ita fortificavi, ut quamvis electi ad æternam beatitudinem in magnis quandoque sint peccatis, semper ac si non peccaverint, in eis respiciam illam ad quam perventuri sunt claritatem.

Qualiter
Sancti
de donis Dei
possunt
laudari.

Secundo, pro amicabili vocatione mea, qua eos vocavi ad regnum decoris. Quis enim unquam ad meam divinam majestatem accessum habere præsumeret, nisi ipsum vocarem et traherem? Tertio, pro fidelissima regni mei cum ipsis divisione; quia omnes reges et reginas mecum constitui, et tam feliciter et gloriose regnare feci, ut non dimidium regni mei, sed totum accepisse videantur. »

« Possunt etiam Sancti admoneri gaudii quo gaudent ex eo quod modo perfecte cognoscunt, et in jucundissima delectatione vident qualiter eos ab æterno dilexi, et ad talem felicitatem gratis elegi. Nullus enim amici sui cor respicere valet, qualiter circa ipsum afficiatur, sicut electi mei, qui Cordis mei intima rimantes, ineffabili gaudio sentiunt erga se affectum meum et amorem. Secundo, suavissimi gustus quem habent, quia quod me laudant et benedicunt, et quod meam erga se vident charitatem, eis dulcissime sapit. Tertio, quod habent suæ voluntatis copiam, quia omnia quæ volunt, liberalissime possunt. »

Possunt etiam Sancti admoneri: primo, gloriosissimæ, splendidissimæ et deliciosissimæ præparationis, quam eis Deus ab æterno præparavit; videlicet ut sint ubi ipse est, cohæredes Unigeniti sui, imo in seipso in intimo paterni cordis sui eis donavit mansionem. Secundo, dulcissimæ in-fluitionis qua illos Deus tota divina deliciositate sua influit, et ipsi tota gratitudine sua dulcissima fruitione refluent in ipsum. Tertio, dignissimi honoris quem eis exhibuit, quia eos fecit suos commensales, cibans et satians eos sine fastidio splendore prædulcis faciei suæ, et inebrians torrente voluptatis divinæ, replendo in bonis omnia eorum desideria. Quarto, fidelissimæ remunerationis qua nihil tam parvum pro ejus amore fecerunt, dimiserunt aut pertulerunt, quod oblivioni dederit; sed omnia diligentissime conservans, ipsos super omne meritum dignissimo remuneravit honore. Quinto,

æternæ beatitudinis, qua certi sunt quod eorum gloria et felicitas nunquam deficiet, sed cum meritorum et gaudiorum cumulo semper accipiet incrementum.

CAPUT XXXV.

DE FESTO DEDICATIONIS ECCLESIAE.

I^N festo Dedicacionis Ecclesiæ, cum ad Missam cantaretur Versus, *Deus cui adstant Angelorum chori* ¹, vidit in spiritu cœlestem Hierusalem, et thronum Dei in ea; qui erat tantæ magnitudinis, ut a summo cœlo usque ad infernum extenderetur: inferius habens clavum magnum qui omnes qui erant in inferno deprimebat; per quem justitiam Dei intellexit designari, quæ impios tam justissime a Deo separavit. Eratque civitas illa constructa ex lapidibus pretiosis et vivis, scilicet Sanctis; ita ut quilibet Sanctus in muro, sicut imago in lucidissimo speculo cum omnibus meritis suis distincte appareret. Omnes vero Angeli ante thronum secundum ordines et dignitates suas stabant ordinati. Anima vero cum Dilectum adire cuperet, Angeli eam mira blanditate suscipientes intra se, usque ad Archangelos deduxerunt: dein Archangeli usque ad Virtutes; sicque omnes Angelorum ordines pertransiens, usque ad thronum Dilecti sui pervenit, ceciditque ad pedes ejus dicens: « Saluto pedes tuos sanctissimos, quibus amore inæstimabili et desiderio exultans ut gigas, cucurristi viam nostræ redemptionis et salutis. » Deinde gratias egit pro singulis bonis quæ ad pedes ejus fuerat consecuta.

Anima
per angelos
deducitur
ad thronum
Dilecti sui.

1. Versus ad Graduale.